

PROLOG.

Väckes ej fröjd i Suomis nejder?
Fältet för mångtusen fejder
Sett en konstens gryning randas.
Ej vi högst nu mera ställe
Kroppens kraf på uppehälle:
Anden ock har rätt att andas.

Öppnad står den pelargången,
Genom hvilken dikten, sången
Till vår känsla stiga skola.
Finlands konst, utstötta barnet,
Ekorn lik, kringvräkt på flarnet,
Ändtligt fann sin sökta skola.

Förr när Wäinämöinens harpa
Ljöd mot bergens kanter skarpa
Och mot furans dystra stammar,
Lyddes blott de vilda djuren,
Andarne i den naturen,
Som lydt Ilmarinens hammar.

Men ur ödemarkens stängsel,
Ifrån skogens mörka fängsel
Sången steg till menskolifvet.
Tämja björnar ej nu vill han:
Högre lif väcks upp på tiljan,
Än som af naturen blef gifvet.

Snillegnistor, hittills gömda,
Skola lysa än blott drömda
Verk af skönhet fram i dagern.
Finlands framtid här skall skåda
Sin förgångna lefnads våda,
Trygg i skuggorna af lagern.

Här viljelöst ej stupar forsens svall
I remnorna af sönderrifna bergen;
Ej slumpen reder segrar här och fall
Och irrsken ge åt tingen här ej färgen.
Hvar strid skall finna här sin äras lön,
Ej glömskan af förtjensten ordet taga.
Här väcks ej blott trumpetens söfda dån,
Men äfven mången hjertats glömda saga.

Om också denna scen ej verlden all
Betyda mägtar, såsom Shakespeare ville,
Sig sjelft dock Finlands folk här skåda skall,

Med kärlek återgett af Finlands snille.
Vårt trumpna allvar sig förklaradt ter
I konstens spegel, som det fula ratar,
Men som, då han åt menskans dårskap ler,
Ej för dess dårskaps skull dock menskan hatar.

Här hvarje hjerta finna bör ett ljud,
Som med dess egna toner sammanklingar;
Åt hvarje sinne borde sångens gud
En fläkt förläna ifrån sina vingar,
Att menskohjertat, hän af konsten fördt,
Må ofvan hvardagssorlets hvirflar stiga:
Det ädla, för en stund, sig göra hördt,
Det låga, för en stund, sig lära tiga.

På samma linje solen middag gett
Åt Suomis sjöar och åt Hellas' vatten.
Det högsta lif, som menskligheten sett,
Dock bodde der, då här blott rådde natten;
Men ljuset fann dock vägen till oss opp
Och tänder nya drifter i vårt sinne.
Är bättre ej ett lif af framtidshopp,
Än lefva, sörjande, på forntidsminne?

Du Finlands Genius, som i sorg och nöd
Det Finska folket upprätthålla mägtat
Som när det varit nära ren sin död,

Ny lefnadskraft uti dess hjerta flägtat,
Se till, att folkets högre lefnadsmod
Af hvardagens bekymmer ej förqvätves
Och att ej denna konstens ärestod
Sin maning slösa må på oss förgäfves!

Den samfundsande, som förlänat kraft
Åt styrande och styrde till att bygga
En konstasyl, hvars like vi ej haft, —
Må ej den anden mer tillbakarygga;
Men tåga under bildningens banér
Mot det af ljuset åt oss vista målet:
Till segrar, lika sköna — om ej mer —
Som plog med jernet, svärd här vann med stålet.

Hvad öden mände templet förestå,
Som nu åt konstens goda genius viges,
Vår barm af ädel stolthet klappa må
I denna stund. Den stunden ej förtiges,
Ej glöms, så länge bildning häfder har
På den för oss så kära fosterjorden,
Och någon mins, att Finlands folk det var,
Hvars andes kraft bar bildning högst mot nordnen.

HELSINGFORS, J. SIMELII ARFVINGAR, 1860.

Imprimatur: L. Heimbürger.